

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122253687
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6122253687.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Andreja Radomského v sporovej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. X, XXX XX C., o zaplatenie 450,39 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 24Csp/62/2022 – 91 zo dňa 28.11.2022, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok súdu prvej inštancie a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

- Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že I. Žaloba žalobcu sa z a m i e t a.
- II. Žalobca n e m á nárok na náhradu trov konania a žalovanému sa nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.
2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 39, § 39a, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 524 Občianskeho zákonníka, podľa ust. § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“).
3. Súd prvej inštancie konštatoval, že pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.
4. V predmetnej právnej veci boli skutkové tvrdenia uvádzané žalobcom sporné. Žalovaný tvrdil, že poskytnutý úver splatil, svoje tvrdenia však ničím nepreukázal.
5. Súd prvej inštancie podrobil predloženú zmluvu o spotrebiteľskom úvere ex offo súdnej kontrole a dospel k záveru, že úrok vo výške 26,88% je neprímerane vysoký. Zmluva o úvere je zmluvou formulárového typu, do obsahu ktorej žalovaný nemal možnosť zasiahnuť. Podľa informácií na webovej stránke Národnej banky Slovenska boli priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny v mesiaci november 2016 pre spotrebiteľské úvery v trvaní od 1 do 5 rokov vo výške

7,97%, priemer za rok 2016 bol pre túto skupinu úverov vo výške 8,03%. Veriteľ poskytol žalovanému úver s úrokovou sadzbou 26,88%, čo je viac než trojnásobok priemeru. S poukazom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že predmetná úverová zmluva predstavuje absolútne neplatný právny úkon, nakoľko pri poskytovaní úveru veriteľ postupoval v rozpore s dobrými mravmi, čím zneužil finančnú tieseň žalovaného, ktorý mal záväzky titulom splátok úveru vo výške 323 eur mesačne a veriteľ mu poskytol ďalší úver vo výške 3 600 eur s mesačnou splátkou 95,50 eur. Veriteľ pri výpočte disponibilného zostatku vychádzal zo sumy tzv. paušálneho minima pre spotrebiteľa na zabezpečenie základných životných potrieb vo výške 80 eur mesačne, hoci suma životného minima na jednu plnoletú osobu v roku 2016 bola vo výške 198,09 eur.

6. V zmysle uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom je absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor s dobrými mravmi, nakoľko veriteľ pri poskytovaní úveru zneužil finančnú tieseň, neskúsenosť, ľahkomyselnosť dlžníka a poskytol mu úver, ktorého majetková hodnota je vzhľadom na vzájomné plnenie v hrubom nepomere.

Keďže žalovanému bola suma úveru vo výške 3.600,- eur poskytnutá na základe absolútne neplatného právneho úkonu, veriteľ má nárok na vrátenie sumy, ktorú žalovanému poskytol na základe ustanovení o bezdôvodnom obohatení.

Nárok na vydanie plnenia poskytnutého na základe neplatného právneho úkonu sa premlčí v trojročnej premlčacej dobe, veriteľ poskytol žalovanému sumu 3.600,- eur 15.11.2016, dňa 15.11.2019 došlo k premlčaniu nároku veriteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Na žalobcu tak bola postúpená neexistujúca pohľadávka, súd prvej inštancie preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že v predmetnej právnej veci bola žaloba žalobcu zamietnutá, žalobca preto nemá nárok na náhradu trov konania. V spore bol plne úspešný žalovaný, ktorý si však žiadne trovy konania neuplatnil, ani mu žiadne trovy z obsahu spisu nevyplývajú. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie preto v časti o trovách konania rozhodol tak, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

8. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a z dôvodov že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca konštatoval, že súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že úrok bol v rozpore s dobrými mravmi. Čo je však podstatné predmetný úrok, údajne rozporný s dobrými mravmi, nie je ani len predmetom tohto konania. Predmetom tohto konania je rozdiel medzi čerpanými peňažnými prostriedkami, v celkom výške 3.983,89 eur, ponížený o úhrady v celkovej výške 3.533,50 eur, to znamená čistá istina úveru oslobodená od akýchkoľvek úrokov, či poplatkov. Niet sporu o tom, že v súkromnoprávných vzťahoch platí (doktrinálne ustálená), preferencia výkladu platnosti právnych úkonov oproti neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú oba výklady. Neplatnosť právneho úkonu má byť skôr výnimkou než pravidlom. Niet rozumných pochybností o možnosti deliteľnosti plnenia, pokiaľ ide o úroky, či poplatky, nakoľko tento postup priamo predpokladá napríklad zákon č. 129/2010 Z.z. Pokiaľ súd prvej inštancie považoval úrok za rozporný s dobrými mravmi, boli by tu dôvody pre zamietnutie žaloby v tejto časti, nakoľko by bolo možné určiť dojednanie úroku za neplatné, avšak toto by bolo možné len v prípade, ak by bol predmetom úrok uplatnený v rámci žaloby, čo nebol. Nakoľko predmetný úrok nie je predmetom tohto konania, nemožno aplikovať ani sankciu bezúročnosti, podľa osobitného zákona č. 129/2010 Z.z., a rovnako tak nemá zmysel polemizovať o platnosti takéhoto dojednania, pretože to presahuje rámec tohto konania. V zmysle dokumentácie nachádzajúcej sa v súdnom spise nie je právne sporné, že medzi postupcom a žalovaným existoval platný zmluvný vzťah. Aplikácia ust. § 39 Občianskeho zákonníka, spôsobom akým ho aplikoval súd na prejednávajúcu vec je zarážajúci, a vytvára priam nebezpečný precedens, ktorý narúša právnu istotu súkromného práva ako takých (v širšom rozsahu).

9. V zásade súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu z platnej zmluvy, z dôvodu údajnej neplatnosti oddeliteľnej časti – úroku. Žalobca považuje za nepochopiteľný a svojvoľný právny záver súdu, ktorý posudzoval skutočnosti netýkajúce sa tohto konania, pričom dospel k neplatnosti zmluvy ako takej. Toto bez toho, že by akékoľvek tvrdenie žalobcu bolo v konaní sporným (§ 151 ods. 1 CSP). Nezávislý arbiter tak plynulo prešiel do pomyslenej role advokáta spotrebiteľa, čo je v civilnom sporovom konaní neprípustné, nakoľko takýto postup ust. § 295 CSP, ani žiadne iné nedovoľuje. Ak mal súd pochybnosť o neprijateľnej zmluvnej podmienke pri dojednanom úroku, mohol by túto podmienku určiť za neplatnú, ak by bola predmetom sporu. Podľa názoru žalobcu je evidentné, že aplikácia ust. § 39 Občianskeho zákonníka, nebola zo strany súdu správna ani prípustná, pričom spôsobom, akým súd prvej inštancie túto aplikáciu zdôvodnil je zjavne porušením práva žalobcu na nestranného a nezávislého arbitra. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/349/2019 zo dňa 28.10.2020, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoCsp/40/2020 zo dňa 21.10.2020, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11CoCsp/17/2020 zo dňa 25.01.2021, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoCsp/46/2021 zo dňa 27.01.2022, z ktorých citoval. Zároveň žalobca pre úplnosť viedol, že ničím nepopiera, že v zmysle ust. § 295 CSP, môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol. Avšak v žiadnom prípade sa nestotožňuje s postupom vo veci konajúceho súdu, ktorý de facto právne zastúpil spotrebiteľa a skúmal materiálnu pravdu mimo predmet sporu. Napadnutý rozsudok pritom vnáša neprípustný chaos do súkromnoprávných vzťahov ako takých. Za existencie platnej zmluvy a zmluvného vzťahu za dohodnutých podmienok, predsa súd nemôže jednostranne uviesť, že zmluva je neplatná ako taká. Z týchto záverov súdu prvej inštancie však zároveň vyplýva, že uplatnenie si práva na zaplatenie dlžnej istiny, na základe platnej zmluvy je konaním v rozpore s dobrými mravmi, čo žalobca považuje za absolútne nesprávny a neprípustný právny záver. Celkom jednoznačne preto nedošlo zo strany postupcu ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi a žalobca takýto právny záver súdu prvej inštancie odmieta, a považuje ho za nesprávny. Napokon podľa názoru žalobcu sa súd prvej inštancie aj tomuto zamietavému dôvodu venoval len povrchno, pričom však ak poukázal na rozpor s dobrými mravmi, bolo podľa názoru žalobcu potrebné až kľúčové rozobrať tento rozpor vyčerpávajúcim spôsobom. Žaloba považuje za spoľahlivo preukázané, že súd prvej inštancie prizmom ochrany spotrebiteľa prekročil zákonný rámec spotrebiteľskej ochrany. Na základe uvedeného žalobca zároveň považuje za preukázané, že nesprávnym procesným postupom súdu došlo do zásahu práva žalobcu na spravodlivý proces v zákonom predpokladanej intenzite. Súd prvej inštancie však zaujal nesprávny právny názor aj pre prípad, že by zmluva skutočne bola neplatnou, nakoľko vo veci v takom prípade dochádza k bezdôvodnému obohateniu, avšak žalovaný stráca status spotrebiteľa, nakoľko tam kde niet spotrebiteľskej zmluvy, nemôže byť ani spotrebiteľský prvok. Pojmovovo je potom vylúčená aplikácia § 54a Občianskeho zákonníka, kedy súd ex offo prihliadne na premlčanie v spotrebiteľskom spore. Námietka premlčania je hmotnoprávnou námietkou, ktorá v konaní v čase vyhlásenia rozsudku nebola žalovaným vznesená. Nakoľko námietka premlčania bezdôvodného obohatenia nebola vznesená, súd nebol oprávnený zamietnuť žalobu z dôvodu premlčania podľa ust. § 54a Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal žalobca na to, čo je základným predpokladom pre aplikáciu ust. § 54a Občianskeho zákonníka, i na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co/123/2019 zo dňa 17.02.2020. Podľa názoru odvolateľa súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak aplikoval ust. § 54a Občianskeho zákonníka, a žalovaný námietku premlčania nevzniesol. Nakoľko nedošlo k uplatneniu hmotnoprávnej námietky súd prvej inštancie mal priznať aj premlčané právo žalobcovi. S ohľadom na uvedené jednotlivito ich vzájomne žalobca požaduje revíziu zo strany odvolacieho súdu, nakoľko právne závery súdu prvej inštancie považuje za zjavne nesprávne, a to bez ohľadu na to, či spotrebiteľská zmluva (ne) bola platným právnym úkonom. Záverom žalobca poukázal aj na absolútne nesprávny právny záver konajúceho súdu vo vzťahu k tomu, že na žalobcu bola postúpená neexistujúca pohľadávka. Súd prvej inštancie túto myšlienku žiadnym spôsobom nerozvedol, čo zakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v tejto časti. Takýto právny záver súdu prvej inštancie nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, nakoľko pohľadávka jednoznačne existovala, a to aj v prípade, že by existovala vo forme bezdôvodného obohatenia. Ani prípadné premlčanie bezdôvodného obohatenia nemá žiaden vplyv pre platné postúpenie pohľadávky. Na základe uvedeného preto žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v zmysle ust. § 388 CSP zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, respektíve, v zmysle sust. § 389 ods. 1 CSP ho zrušil, a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si žalobca vyčíslil trovy odvolacieho konania vo výške 68,31 eur.

10. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

11. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, podľa ust. § 385 CSP a contrario, a zistil, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

15. Možno prisvedčiť žalobcovi, že súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že úrok, ktorý bol uvedený v zmluve bol v rozpore s dobrými mravmi. Je pravdou, že predmetný úrok, ktorý mal byť rozporný s dobrými mravmi nie je predmetom konania. Predmetom konania tak, ako to tvrdí žalobca je skutočne rozdiel medzi čerpanými peňažnými prostriedkami v celkovej výške 3.983,89 eur, ponížený o úhrady v celkovej výške 3.533,50 eur. To znamená čistá istina úveru oslobodená od akýchkoľvek úrokov, či poplatkov. Možno súhlasiť s názorom žalobcu, že pokiaľ súd prvej inštancie považoval úrok za rozporný s dobrými mravmi, bol by tu dôvod pre zamietnutie žaloby v tejto časti, nakoľko by bolo možné určiť dojednanie úroku za neplatné. Žalobca mal za to, že v zmysle dokumentácie nachádzajúcej sa v súdnom spise nebolo sporné, že medzi postupcom a žalovaným existoval platný zmluvný vzťah. Zároveň aplikáciu ust. § 39 Občianskeho zákonníka, spôsobom akým ho aplikoval súd prvej inštancie na prejednanú vec, považoval žalobca za zarážajúci, ktorý vytvára priam nebezpečný precedens, ktorý by mal narúšať právnu istotu subjektov súkromného práva ako takých v širšom rozsahu. Ďalej žalobca namietal, že súd prvej inštancie zamietol jeho nárok z platnej zmluvy z dôvodu údajnej neplatnosti oddeliteľnej časti – úroku. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie zaujal nesprávny právny názor aj pre prípad, že by zmluva bola skutočne neplatnou, nakoľko v takom prípade dochádza k bezdôvodnému obohateniu. V tomto prípade však zastáva žalobca názor, že žalovaný stráca status spotrebiteľa, nakoľko tam, kde niet spotrebiteľskej zmluvy, nemôže byť ani spotrebiteľský prvok, a potom je pojmovo vylúčená aplikácia § 54a Občianskeho zákonníka, kedy súd ex offo prihliadne na premlčanie v spotrebiteľskom spore. Preto pokiaľ námietka premlčania bezdôvodného obohatenia nebola vznesená, súd prvej inštancie nebol oprávnený zamietnuť žalobu z dôvodu premlčania podľa ust. § 54a Občianskeho zákonníka. Žalobca teda namietal, že nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie došlo do zásahu na jeho právo na spravodlivý proces v zákonom predpokladanej intenzite,

a zároveň namietal aj nesprávne právne posúdenie veci, pokiaľ bolo aplikované ust. § 54a Občianskeho zákonníka. Žaloba napokon rozporoval aj záver konajúceho súdu vo vzťahu k tomu, že na žalobcu bola postúpená neexistujúca pohľadávka, a považoval ho za absolútne nesprávny. Konštatoval, že súd prvej inštancie túto myšlienku žiadnym spôsobom nerozvedol, čo zakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v tejto časti. Podľa názoru žalobcu takýto právny názor súdu prvej inštancie nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, nakoľko pohľadávka jednoznačne existovala, a to aj v prípade, že by existovala vo forme bezdôvodného obohatenia.

16. Povinnosť súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného v článku 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky. Z rozhodnutí Ústavného súdu napríklad II.ÚS 410/06 vyplýva, že toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na spravodlivé súdne konanie vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody na základe ktorých je založené.

17. Súd prvej inštancie sa uvedeným postupom dôsledne neriadil. Preto možno súhlasiť s odvolacími námietkami žalobcu, ktoré odvolací súd popísal v bode 8, 9 a 15 tohto odôvodnenie, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa kvalitatívne požiadavky rozhodnutia uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP a zároveň je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu v zmysle ust. § 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky.

18. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil, a postupom podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Úlohou súdu prvej inštancie bude odstrániť pochybenia vytykané odvolacím súdom, vec opätovne prejednať, vysporiadať sa so všetkými odvolacími námietkami a rozhodnutie náležite odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods.2 CSP tak, aby bolo preskúmateľné.

20. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania, i o trovách dovolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 3 CSP.

21. Toto uznesenie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).